

1 Život

Každý z nás si prešiel lekárskymi dverami , hlavne keď nastal pôrod a prišli sme na svet. Nevieť či to prebieha presne ako vo filmoch , moc si z toho času nepamätám. Ale určite to začína signálom “RODÍME!” a nový život je na svete , narodíš sa , prípadne si pobudneš chvíľu v inkubátore pretože ti to zdravie nepraje od pár hodín čo si na svete. Bola som ťažké dieťa a dala som svojej mame zabrat’ , ved’ som mala cez 5 kg - obrovská osobnosť.

Detstvo som prežívala u starých rodičov v Smoleniciach , kde sme nakoniec aj ostali. Môj starý otec každý moj krok zaznamenával na kameru a neskôr fotoaparát , mal všetky kazety , tak veľmi ma miloval. Puberta je ťažká pre každého rodiča u mňa si to väčšinou odtrpeli starí rodičia. Mama bola pracovne stále mimo tým pádom náš vzťah stagnoval. Zaplietla som sa do jednej partičky a keď mi naliali potajomky alkohol do coca-coly a ja som skončila na pohotovosti na výplachu žalúdka tam sranda skončila , mama bola neskutočne nahnevaná. Neskôr som sa s nimi znova stretla ale už rozumnejšia keďže som navštevovala strednú školu a začal sa mi kolotoč ktorý dodnes dnes neprestal. Partičku som opustila , venovala sa škole , doktorom , rodine. Bola som kuchárka , milujem varenie je to pre mňa oddych. Momentálne varím , len doma a dokonca som sa naučila aj piecť. Chcela som nájsť niečo ľahšie

vzhľadom na chronické zdravotné ťažkosti skončila som kde ? Skúste hádať. V pekárni , niečo ľahšie. Život naberá obrátky , vždy je to veľmi náročné na psychiku.

Značka ChroNika. Vzniklo to úplne spontánne presne ako táto kniha. Pohrávala som sa s myšlienkou mať vlastnú značku , tričká pre ľudí ako som ja a a neskôr podporiť finančne ľudí ktorí to potrebujú. Po čase ma to prešlo a keďže si rada kreslím tak to nabralo úplne iný význam a už som sa nevedela dočkať držať v rukách vlastné tričko. Tá chvíľa prišla a ja som ostala bez slov , milujem svoj dizajn a nielen ja ale aj pár ďalších ľudí. Cez diagnostické dizajny po vtipné ilustrované.

“Nás chorľavých a alergikov by malo byť VIDIEŤ!”

2 Mnoho lekárskeho dverí otvorených, v maloktorých pomohli

Rastieme a s tým nám pribúdajú bolesti , diagnózy , rôzne vírusy nás napádajú. “Vaša dcéra má ploché nohy, musíme s tým niečo urobiť!” Bum , prvá diagnóza čo si pár rokov na svete a ty vlastne za to nemôžeš - ale keď nebudeš nosiť ortopedické vložky budeš mať zlý vývin chrbtice a iné.

Bububu strašiaky.

Prvé okuliare - POMOC, nepáčili sa mi preto som ich zahodila - mamine som sa s tým priznala až neskôr , vraj o tom vedela že ich nemám v šuplíku odložené. Doplatila som na o približne 9 rokov a doteraz - je to zabijak , dobrá rada nad zlato! noste okuliare a hlavne keď sú tak drahé a oči sú zrkadlom zdravia. Druhá alebo tretia návšteva nemocnice - vysunutá platnička. Desať dní v bolestiach na infúziách, rehabilitácie to poznáme každý ach , prvá magnetická rezonancia - tunel ktorý vydáva smiešne zvuky z ktorých si po čase zložíš vlastnú symfóniu, pretože cez tie sluchádky to aj tak počuješ. Nastala vizita “slečna , tu prečo leží? “ Sestrička odpovedala “ slečna ma skoliózu no a zo mňa vyhrklo že mám vysunutú platničku , všetci sme sa zasmiali, ja cez slzičku od bolesti. Nastali moje ďalšie lekárske dvere - psychiater. Mamine sa nezдалo ako sa správam, že som bez života , že či by sa nenašli nejaké lieky na zlepšenie nálady dobrotka, ani som nevedela , že mám nejaký chrbát. O dva týždne kontrola - že či mi lieky nevysadí pretože som veselá - nech ich dcéra doberie a stačí.

Moja piata návšteva nemocnice na JIS-neúmyselná kombinácia liekov , nevedela som pohnúť telom 3 dni a výsledok - domýšľavosť. Mala som antibiotiká na zápal a ešte nejaké lieky , nikto ma neupozornil , že ich nesmiem kombinovať.

Moja dôvera v lekárov klesla a do toho ma bolel stále ten chrbát !

Prvá operácia z piatich - akútny zápal slepého čreva - mala som na sebe 2 mikiny v (30 stupňových horúčkach) nevedela som o sebe , o tých čo boli v čakárni alebo v ambulancii, iba som sa zobudila s tromi štychmi na bruchu , dvomi kanylami v rukách a nejakými prísavkami na hrudi (už viem že je to EKG) “ŽIJEM!” kontrolovali mi potrebu a stravu , to boli pre mňa novinky.

Postupom času som pár krát navštívila nemocnicu Kramáre a získavala som “ocenenia” menom diagnózy , na Kramároch ma poznali a spoznala som pár skvelých ľudí s

ktorými sme si ten čas spríjemňovali, v Trnave som sa zdržala iba chvíľu stačila operácia , piesok v obličkách a JIS, kožné oddelenie, pohotovosť - ďakujem za trpezlivosť maminy a Moniky a momentálne aj Dada ktorý so mnou lieta kade - tade. Svoje si odbíjam aj keď

prišiel ten strašiak menom reuma ..keď som vkročila do veku 18 , decká reumatologička ukončila kontakt a teraz - Mám byť sledovaná ? Nemám byť ?

V Bratislave som aj ostala a som neskutočne rada že sa nájdu svetlé výnimky doktorov ktorí nepovedia “ste mladá , dovidenia.”

Svoju vd'aku vrúcne vyjadrujem aj svojej obvodnej lekárke je ochotná odpísať pri probléme aj cez e-mail. Po piatich operáciách , desiatich alergiách, na magnetickej rezonancii si pospím chvíľu , žijem , smejem sa , pracujem a pracujem hlavne na sebe.

Viem že ľudia sú omnoho horšie na tom - onkologické ochorenia , embólia pľúc a podobne. Ostáva mi navštíviť už iba jediné oddelenie a tým je onkológia - srandujem , tam sa nechystám , ale už mám všetky oddelenia a

ambulancie obehané a jediné čo počujem je -
niečo sa vyvíja, telo bojuje samo na seba.

Týmto príbehom som chcela trochu aj pobaviť
a zároveň povedať , že stále existujú ľudia
ktorí vám pomôžu a je ich veľmi málo.